

Година пам'яті «Афганістан болить в моїй душі»

*“Ти – вічний біль, Афганістан,
Ти – наш неспокій.
І не злічить глибоких ран
В борні жорстокій.
І не злічить сліз матерів, дружин, дітей –
Не всі вернулися сини із тих ночей...”*

15 лютого 2019 року у Новоушицькому коледжі ПДАТУ відбулася виховна година, присвячена 30-річчю з дня виведення військ з Афганістану **«Афганістан**

болить в моїй душі», яку провели разом зі студентами I курсу культорганізатор Ломачинська О.В., куратор Грохольський М.О.

15 лютого 2019 року минає 30 років з дня виведення військ з Афганістану. Афганська війна тривала майже 10 років. І через неї пройшли майже 700 тисяч чоловік. І серед них – більше 160 тисяч – українці. Звання Героя Радянського Союзу було присвоєно 72 військовослужбовцям, з них – 12 українцям. 15 тисяч солдат загинуло у цій війні, 35 тисяч було поранено, багато потрапило у полон або пропали безвісти.

Хай горить на нашій годині пам'яті свічка, як болючий щем про тих людей, що навечно стали журавлями, про тих, за ким вічно тужить АНГЕЛ СКОРБОТИ...

25 грудня 1979 року радянські війська були введені в Афганістан для виконання інтернаціонального обов'язку. Для тисяч радянських солдат, їхніх батьків, матерів, братів, сестер розпочалася жорстока, кривава війна в Афганістані. Потрапивши на палаючу афганську землю, мужні воїни-інтернаціоналісти всім серцем прийняли її біль, як свій, і до останнього подиху захищали інтереси її багатостраждального народу. В ім'я волелюбного афганського народу, в ім'я миру, братерства на землі вони, не вагаючись, готові були віддати найдорожче – життя.

Що ж то за країна, що завдала нам стільки болю, горя, смутку? Афганістан – це держава, що знаходиться в Південно-Східній Азії, де проживає 17 мільйонів чоловік, з них 8 млн. – афганці, а решта – таджики, туркмени, узбеки. Афганістан – це 70 % гірської місцевості з бідною рослинністю. До середини 70-х років це була одна з найвідсталіших країн світу. 86 тисяч населення проживають в аулах у злиднях. Страшенна бідність, відсутність елементарної медичної допомоги, масова неписьменність серед населення, особливо серед жінок та дітей, висока смертність.

У квітні 1978 року афганський народ піднявся на боротьбу за краще життя, скинув монарха, проголосив Афганістан республікою. Нова влада взяла курс на соціалізм. Було видано ряд нових законів, запроваджено початкову освіту, надано права жінкам, знято з них паранджу.

27 грудня 1979 року були введені десантні частини в Баграм, Кабул та інші великі міста, а згодом вони втяглися у бойові дії по всій території. Присутність чужоземних військ викликала стихійний опір народу. Пік бойових дій припав на 1984-1985 роки.

Брудна, підступна війна... За що, за які ідеали, за чию Батьківщину, в ім'я якої мети загинули десятки тисяч юнаків? Сивіли від горя батьки і матері, ховаючи

своїх дітей, вдовами ставали жінки в мирний час. У скількох сімей у траурному обрамленні зберігаються фотографії синів! Лише одну нагороду заробили вони за проявлену мужність і героїзм – право бути похованим на рідній землі.

Правда про Афганську війну... Вона різна. Афганська війна... Брудна, неоголошена.... А хіба війни можуть бути чистими? Кожна несе смерть, інвалідність, одягає в жалість тисячі сердець. У війни холодні очі... У війни свій рахунок, своя безжалісна арифметика...

Летіли в Україну «чорні тюльпани» з цинковими гробами...

Україна втратила близько 4 тисяч молодих хлопців, 6 тисяч стали інвалідами, ще 72 залишились у полоні або пропали безвісти. Навіть на могильних плитах довго забороняли писати справжню причину загибелі, байдуже посилаючись на інтернаціональний обов'язок, від чого вмиць посивілим батькам було вдвічі важче.

Сьогодні це страшне слово звучить з вуст студента Совяка Романа. Він вимовляє його, затамувавши подих.

Вимовляє, розповідаючи про свого батька Совяка Анатолія Володимировича, воїна-інтернаціоналіста, командира «Чорного тюльпана»... Юнак сором'язливо, не підводячи очей, гортає життєві сторінки рідного тата: закінчення середньої школи с. Капустяни, служба в армії, школа прапорщиків, участь в ліквідації аварії на ЧАЕС, Афган...мирне життя: родина, моя мама, я і мій брат... Роман завершив свою розповідь словами: *«Я пишаюсь своїм батьком. Сьогодні мій батько поважна, чесна й мужня людина – приклад для мене. Ми, сьогоднішні студенти, не повинні забувати жертв Афганістану, як і всіх інших жертв, які поніс наш народ тільки через те, що не сам керував долею своїх громадян, а ними розпоряджалися інші. Це потрібно для того, щоб нові Афганістани не виникли більше на нашій землі ...»*

Пам'ять про мертвих вшановують хвилиною мовчання.

Ніхто не рахував, скільки років довелось би нам мовчати, коли б так пом'янули кожного вбитого. Помовчимо хоча б хвилину. За всіх. Встаньмо, постіймо хвилину, нехай не заболять у нас ноги, а тільки зацмелять серця за тих, кого нема серед нас, хто лежить у землі, хто світить нам з небес, а, може, із підбитим крилом ніяк не перелетить через Афганські гори до свого дому, землі...

Чи є у війнах переможці? Ні.

**У війнах не може бути
переможців,
бо всі в них переможені тим,
що війна – це смерть,
яка забирає найдорожче у
людини – її життя;
бо війна – це каліцтво, як
духовне, так і фізичне;
бо війна – справжній ад....**

Можна побудувати дороги, нові міста, зорати поле і посіяти зерно, підняти господарство.

**Але примусити битися серце у мертвої людини – неможливо;
залікувати зранену душу, не залишивши величезного рубцю – неможливо;
не бачити страхітливих снів, коли йдеш у бій і втрачаєш друга – неможливо...**

ПЛЕКАЙМО МИР! БЕРЕЖІМО ПАМ'ЯТЬ ПРО НАШИХ ГЕРОЇВ!

В. Шинкаренко